

SZILÁGYI Z. ÁKOS

Bárcsak

Irodalom

Bárcsak írna rólam valaki egy verset.
Az lenne benne, ahogy itt fekszem
Az ágyban, nézve, ahogy az árnyékok
Csillagokat festenek a falra.
Arról ábrándoznék, milyenek is voltak
A kilencvenes évek, amikor a garázstetőkön
Egy sörrel megoldódott a világ minden problémája.
Benne lennél te is. Ahogy lassan,
Gyengéden dőlsz a gitárra.
A neonok a táncparkettbe zárnának mindent.
Én csak annyit teszek, hogy napról napra egyre jobban szeretlek.
Ezek lennének mi, ma a Földön, holnap a Holdon.
A fényjel és a narancsos sötéttel.
És valaki a sarokban egy füzetrel és tollal
Egyre csak azt motyogja. Most és mindörökké.
Bárcsak írna róla már valaki egy verset.

SZILÁGYI Z. ÁKOS (2002, Szilágycseh) jelenleg a Kolozsvári Református Kollégium tanulója. Az írás mellett tíz éve zongorázik, szívesen szerkeszt zenét saját, illetve mások verseihez.

Dániel 9,27

Most persze mindenki hallgat
Holdfényben és a csillagokban,
az estét szárnyára töri a szél.
Nézz rám, nézz rám, te angyal!
Vak kabalaként rángat az ég,
A közönség csak ordít
Még nem lehet itt a vég,
hisz te leszel a játszma nagyja.
Belőled lesz a képtelen szürkület,
Az újjá festett hétköznapi kövület,
Hát mondd ki, míg rá nem szakad
a pusztítóra a mennyezet.

Gyűrődés

*Az arcod csak alak a fényben.
A gyűrődések a bőrön, miután szombat
Reggel melletted keltem.
A gyűrődések bennem,
Amit a szombat este okozott.
De, ha kérded, én mindig itt vagyok.
Az idegen sem idegen, és
Semmi sem hagy igazán hidegen,
Ha rólad van szó, ha robban a szó
A szerelmünk között, ha törik a porcelán
Két pillantás mögött, akkor a
Felhőkről néz majd le ránk a vigasz,
Ott érzem magam otthon igazán, te pimasz.*